

Kitab Daniel - Nomer Satus Seket Sanga

Mbabar Telung Sentuhan Malaekat ing Wahyuné Daniel: Sawijining Pamedhar Profetik

Jeff Pippenger

2024-03-26

Ing bab kaping sepuluh, Daniel kapethuk kaping telu, lan telung kapethuk iku cocog karo telung kaping nalika Daniel piyambak ngalami “mareh,” wahyu. Panampakan kang kapisan lan kang pungkasan iku saka Gabriel, utusaning Wahyu Yesus Kristus. Gabriel iku kang njupuk pawarta saka Kristus, kang wis kaparingake marang Panjenengane déning Sang Rama, banjur ngaturake marang nabi, kang kudu ngirimake pawarta mau marang pasamuwan-pasamuwan.

Nanging aku bakal nduduhaké marang kowé apa kang kacathet ana ing kitab kayektèn; lan ora ana wong siji waé kang ngadeg bebarengan karo aku ing prakara-prakara iki, kajaba Mikhaèl, pangéranmu. Daniel 10:21.

Gabriel mangertosi bilih piyambakipun punika satunggaling titah, lan punika sababipun piyambakipun kanthi langsung ngandhani Yohanes supados boten nyembah piyambakipun wonten ing kitab Wahyu.

Lan aku sujud ana ing ngarsané sikilé kanggo nyembah marang dheweke. Nanging dheweke ngandika marang aku, “Aja koklakoni mangkono: aku iki kancamu sajroning pangabdian, lan kancané para sadulurmu sing padha nyekel paseksené Gusti Yésus: sembaha Gusti Allah: awit paseksené Gusti Yésus iku rohing pangwédharan.” Wahyu 19:10.

Mulané, panyinau nubuatan kudu mangertosi yèn sebabipun Gabriel nerangake bilih boten wonten satunggalingipun ingkang ngungkuli piyambakipun gegayutan kaliyan punapa “ingkang kacathet wonten ing Kitab Suci kayektèn,” punika gadhah ancas nubuatan ingkang mligi. Nalika piyambakipun nedahake kasunyatan bilih namung Kristus ingkang langkung mangertosi Kitab Suci katimbang piyambakipun, piyambakipun nedahake Kristus minangka “Mikhael, pangeranmu.” Nanging Mikhael punika boten namung satunggaling pangeran, piyambakipun ugi sang penghulu malaekat.

Nanging Mikhaèl, sang malaékat agung, nalika padu karo Iblis lan pasulayan bab badané Musa, ora wani nggawa tuduhan sing nyenyamah marang dhèwèké, nanging ngandika, “Muga Pangéran ngukumi kowé.” Yudas 7.

Mulané, katelu tutul iku minangka tutul malaekat, lan telu kaliné Daniel ngalami sesanti “mareh” iku uga malaekat. Ing kaping katelu Daniel katutul, iku supaya dikuwataké, awit sadurungé, ing tutul kapindho, dhèwèké wis kelangan kakuwatané.

Banjur ana maneh siji kang marani lan ndemèk aku, kang rupane kaya panampakaning manungsa, lan dheweke nguwatake aku, sarta ngandika, He manungsa kang banget kinasihan, aja wedi: tentrem rahayu marang kowe, kuwatna, iya, kuwatna. Lan nalika dheweke wis ngandika marang aku, aku dadi kuwat, banjur matur, Gusti kawula, mugi ngandika; awit Paduka sampun nguwatake kawula. Banjur dheweke ngandika, Apa kowe sumurup margane aku teka marang kowe? lan saiki aku bakal bali perang nglawan pangéraning Persia; lan manawa aku wis lunga, lah, pangéraning Grecia bakal teka. Daniel 10:18–20.

Gabriel ngélingaké Daniel yèn dhèwèké “wis teka supaya ndadèkaké” Daniel “mangertèni apa kang bakal nekani bangsamu ing dina-dina pungkasan,” nalika panjenengané takon marang Daniel apa dhèwèké “ngreti apa sababé aku teka marang kowé?” Selaras karo apa sing wis diwulangaké marang Daniel bab dina-dina pungkasan, Gabriel banjur nyatakaké yèn dhèwèké bakal “balik kanggo perang nglawan pangéran Persia: lan nalika aku wis budhal, lah, pangéran Yunani bakal teka.” Banjur panjenengané miwiti cariyos kenabian ing pasal sewelas, kang njlèntrèhaké apa kang nekani wong satus patang puluh papat èwu ing dina-dina pungkasan. Cariyos kenabian iku dipasang ana ing konteks peperangan karo “pangéran Persia” lan “pangéran Yunani”.

Sajarah nyata antarané Kores Agung lan Aleksander Agung ngluwihi rong atus taun. Nanging ing lindhu gedhé ing Wahyu pasal sewelas, obah-obahan pungkasan iku lumaku kanthi rikat, lan sanalika karajan kaping enem dikalahaké déning raja lor palsu, karajan kaping pitu, yaiku para ratu sapuluh, kang dilambangaké déning Yunani, enggal sarujuk masrahaké karajané marang kéwan mau.

Ing sawijining tataran, wahyu “mareh” digunakaké kaping pitu ing Daniel pasal sepuluh. Kita wis nimbang papat saka pitu kaping iku, lan wis ngenali yèn rujukan kang kapisan iku yaiku Daniel netepaké yèn sadurungé taun katelu pamaréntahané Koresy, Daniel wis mangertèni wahyu iku. Ing telung rujukan salajengipun, telung panyentuhan ing saben wahyu iku nandhakaké pengalamané Daniel nalika piyambakipun tangi saka prihatin sajroning rong puluh siji dina. Tangi manèh ing kebangkitan rohanipun iku kabangun ing ndhuwur proses telung-langkah saka Injil langgeng, lan telung langkah iku diwakili déning para malaékat, senadyan langkah nomer loro iku Mikhaèl sang Malaékat Agung, yaiku Panjenengané kang nguripaké Musa metu saka pati, lan ngangkat piyambakipun menyang swarga.

Telu panggunaan tembung “vision” liyane sing dumunung ing pasal sepuluh, dudu “mareh,” nanging “marah.” “Marah” iku wujud feminin saka “mareh.” Tegesé yaiku sawijining wahyu, lan kanthi teges kausatif sawijining “pangilon” utawa “kaca pangilon”. Kunci tumrap tegesé ana ing kasunyatan manawa tembung iki “kausatif.” Iku minangka wahyu bab “penampakan”, nanging béda ing jinisé, mula nandhakaké sawijining pesen kenabian sing béda. Miturut tegesé, “pangilon” iku ngemu pratandha manawa wong-wong sing ndeleng wahyu mau, ndeleng sawijining jinis pantulan. Iki minangka unsur saka tembung iku sing “kausatif.” Définisi saka sawijining tembung kausatif ing konteks “marah,” iku jero banget.

Tembung “causative” gegayutan karo konsep kausalitas utawa tumindak njalari sawijing prakara dumadi. Ing babagan linguistik, mliginé ing morfologi kriya, wangun kausatif iku sawijining konstruksi gramatikal kang nuduhaké yèn subyek saka sawijining kriya iku njalari wong liya utawa barang liya nindakaké tumindak kang katerangaké déning kriya mau. Upamané, ing basa Inggris, kriya “to read” dadi kausatif nalika kita ngucap “to make someone read.” Ing kéné, subyeké njalari wong liya nindakaké tumindak maca.

Wangun kausatif nuduhaké yèn subjék iku tanggung jawab njalari kalakoné tumindak kang diterangaké déning kriya. “Kausatif” ngrujuk marang cara sawijining tumindak utawa prastawa dijalari supaya dumadi. Ing telung kaping Daniel migunakaké tembung Ibrani “marah,” wahyu kang dipirsani iku njalari wong kang ndeleng kaowahan dadi gambar kang lagi dipirsani.

Lan ing dina kaping patlikur sasi kapisan, nalika aku ana ing sacedhaking bengawan gedhé, yaiku Hiddekel; banjur aku ngangkat mripatku lan nyawang, lah ana sawijining priya ngagem lena alus, pinggangé kasabuk nganggo emas murni saka Uphaz: Awaké uga kados beryl, lan rainé kados pamedharané (mareh) kilat, lan mripaté kados suluh geni, lan lengen-lengené lan sikilé warnané kados tembaga kinilat, lan swarané pangandikané kados swarané wong akèh. Lan aku, Daniel, piyambakan kang mirsani wahyu (marah) iku; awit wong-wong kang padha nunggil karo aku ora mirsani wahyu (marah) iku; nanging ana girising gumeter gedhé tumiba marang wong-wong mau, nganti padha mlayu ndhelikaké awaké. Mulané aku kari piyambakan, lan mirsani wahyu (marah) gedhé iki, lan ora ana kekuwatan kang kari ana ing aku: awit kaéndahanku ing sajroning aku malih dadi karusakan, lan aku ora bisa nahan kekuwatan. Nanging aku isih krungu swarané pangandikané; lan nalika aku krungu swarané pangandikané, aku banjur tumiba ing turu jero kanthi pasuryanku sumungkem, lan pasuryanku tumuju ing lemah. Daniel 10:4–9.

Ing pungkasaning rong puluh siji dina pangadhuh, kang ing dina-dina wekasan cocog karo telung dina setengah nalika saksi loro padha mati ana ing dalan, Daniel dumadakan kaentasaké nyumurupi pamejanganing Kristus, lan pamejangané iku “kaya pamejangan (mareh) kilat.” Kadadéan iku, ing pungkasaning telung dina setengah ing Wahyu bab sewelas, ngetokaké sawijining pamisahan, awit “wong-wong sing padha ana bebarengan karo” Daniel padha kaentasaké “[ndeleng] ora wahyu (marah) iku; nanging ana gonjing gedhé nimpa wong-wong mau, nganti padha mlayu ndhelikaké awaké dhéwé. Mulane” Daniel “ditinggal piyambakan,” nanging “wong-wong sing padha ana bebarengan karo aku [padha kaentasaké ndeleng] ora wahyu (marah) iku; nanging ana gonjing gedhé nimpa wong-wong mau, nganti padha mlayu ndhelikaké awaké dhéwé”.

Wahyu kang dideleng déning Daniel nalika panjenengané piyambakan iku yaiku wahyu kang sipaté feminim lan kausatif, kang ngowahi Daniel dadi gambaré wahyu iku. Owah-owahan iku kalakon kanthi dicabuté kekuwatan manungsané Daniel, lan kaéndahané diowahi dadi karusakan.

Daging iku dhéwé, kang dadi tarubing nyawa lan lumantar iku nyawa makarya, iku kagungané Pangéran. Kita ora nduwèni hak nglirwakaké sapérangan apa waé saka piranti urip iki. Saben pérangan saka organisme kang urip iku kagungané Pangéran. Kawruh kita bab organisme jasmani kita dhéwé kuduné mulang kita yèn saben anggota kudu nindakaké pangibadah marang Gusti Allah, minangka piranti kabeneran.

“Mung Gusti Allah piyambak ingkang saged nelukaken gumunggunging manahing manungsa. Kita boten saged nylametaken awak kita piyambak. Kita boten saged nglairaken malih awak kita piyambak. Ing plataraning swarga boten badhe wonten kidung ingkang dipuntembangaken mekaten: Kangge kula ingkang tresna dhateng awak kula piyambak, lan ngumbah awak kula piyambak, nebus awak kula piyambak, dhumateng kula kamulyan lan pakurmatan, berkah lan pamuji. Nanging punika ingkang dados nada dhasaring kidung ingkang dipuntembangaken dening kathah tiyang ing ngriki, ing donya punika. Wong-wong mau boten mangertos punapa tegesipun andhap asor lan lembah manah; lan ugi boten gadhah kersa mangertos bab punika, menawi saged nyingkirakenipun. Sadaya Injil kacakup wonten ing sinau saking Sang Kristus, yaiku kalembutan lan andhap asoripun.”

“Apa ta pambenaran lumantar pracaya iku? Iku pakaryaning Allah kang ngasoraké kamulyaning manungsa nganti dadi bledug, lan nindakaké tumrap manungsa apa kang ora kuwasa ditindakaké déning dhèwèké kanggo awaké dhéwé.” Testimonies to Ministers, 456.

Pangalaman pambenaran marga saka pracaya iku minangka pakaryané Gusti Allah anggoné ngasoraké kamulyané manungsa nganti tumiba ing lebu. Wahyu kang njalari wong-wong sing padha karo Daniel padha mlayu iku yaiku wahyu “kausatif” feminin bab penampakané Kristus, lan sanalika sawisé kabeneran-dhiriné Daniel diasoraké nganti tumiba ing lebu, telung sesentuhan malaékat banjur katindakaké, kang ing wekasané maringi kakuwatan marang Daniel supaya ngasta pawarta iku.

Ing taun 1888, malaekat kang gagah prakosa tumedhak nggawa pekabaran bab kabeneran lumantar pracaya, kaya dene dipratelakake déning Para Sepuh Jones lan Waggoner. Malaekat kang padha iku uga tumedhak manèh ing tanggal 11 September 2001, nggawa pekabaran kang padha bab kabeneran lumantar pracaya. Iku nandhani wiwitaning panyegelan tumrap wong satus patang puluh papat èwu. Ing pungkasaning panyegelan tumrap wong satus patang puluh papat èwu, pekabaran ing wiwitan diambali manèh, amarga Gusti Yésus tansah nggambarake pungkasaning sawijining prakara nganggo wiwitaning prakara iku.

Ing tanggal 11 Agustus 1840, malaékat sing padha iku mudhun lan miwiti telung langkah sing katindakake wiwit taun 1840 nganti 1844. Telung langkah mau diwiwiti kanthi kakuwataning malaékat kapisan ing tanggal 11 Agustus 1840, tekane malaékat kapindho ing tanggal 19 April 1844, lan tekane malaékat katelu ing tanggal 22 Oktober 1844. Sajarah iku dadi pralambang tumuruning malaékat kapisan saka telung malaékat ing tanggal 11 September 2001, kang banjur katutaké déning malaékat kapindho nalika kuciwa ing tanggal

18 Juli 2020, lan iku dipungkasi kanthi tekane malaékat katelu nalika hukum Minggu sing bakal enggal rawuh.

Ing wekasaning sajarah iku, nalika Mikhaèl tumurun kanggo nguripaké manèh Musa lan Élia sawisé telung dina satengah padha mati ana ing dalan-dalan, kaya kang dilambangaké ing Wahyu pasal sewelas, lan kaya uga kang dilambangaké déning patlikur dina prihatiné Daniel, Kristus tumurun manèh. Dhèwèké kawitan ngetingalaké wahyu kamulyané, yaiku wahyu kang ngasoraké kamulyaning manungsa nganti tumiba ing lebu, lan nuwuhaké sawijining pamisahan. Sawisé Daniel ana ing lebu, lan sawisé Daniel kaowahi déning nyawang wahyu wadon “kausatif” iku, dhèwèké didhawuhi déning Gabriel kaping pisanan, lan diadegaké ana ing sikilé kang gumeter.

Banjur Mikhael sang penghulu malaékat tumurun kanggo “mbangèkaké Musa” lan ndemèk Daniel kaping pindho, saéngga Daniel tanpa daya amarga kasepenaké déning kasunyatan yèn satemené dhèwèké lagi ngandika marang Pangérané. Banjur Gabriel rawuh lan ndemèk dhèwèké kaping katelu, sarta ngiyataké dhèwèké kanggo pagawéan dadi panji ana ing paugeran Minggu sing enggal bakal teka. Tiga demèkan iku dadi pralambang saka telung malaékat ing Wahyu patbelas, sanajan kabèh iku dumadi ing sajroning sedina.

Pengalaman malaékat kapisan nyakup panampakané Kristus kaya kilat, wahyu “kausatif” kang misahaké, lan sentuhan kapisan kang ngangkat Dhanièl metu saka lebu kamulyan manungsané. Malaékat kapisan ndarbèni katelu léngkah kang katemu ana ing kang kapisan, awit iku makili pekabaran kapisan. Dudu sawijining kacilakan manawa sentuhan kapisan kacathet ing ayat SANGA nganti SEWELAS.

Nanging aku krungu swaraning tembungé; lan nalika aku krungu swaraning tembungé, aku banjur katiban sare kang jero karo pasuryanku tumungkul ing lemah. Lah, ana tangan ndemek aku, kang ngadegaké aku ana ing dhengkulku lan ing tlapakaning tanganku. Panjenengané banjur ngandika marang aku, He Daniel, wong kang banget kinasihan, mangertia tembung-tembung kang dakucapaké marang kowé, lan ngadega jejeg: awit saiki aku diutus marang kowé. Lan nalika Panjenengané wus ngandika mangkono marang aku, aku banjur ngadeg kanthi gumeter. Daniel 10:9–11.

Pengalaman panyandhangan kaping pindho, kang katindakaké déning Kristus piyambak, ngowahi Daniel saka ora bisa guneman dadi bisa guneman karo Pangérané. Ing panyandhangan kaping pindho iku, Daniel ora nduwèni ambegan, mula ana ing kéné panjenengané kaambaraké ana ing titik pesen kapisané Ezekiel ing bab telung puluh pitu.

Lan nalika Panjenengané ngandika mangkono marang aku, aku nundhukaké pasuryanku menyang lemah, lan aku dadi bisu. Lah, ana siji kang kaya rupa putraning manungsa ndemèk lambéku; banjur aku mbukak cangkemku lan matur, lan kandha marang Panjenengané kang jumeneng ana ing ngajengku: Dhuh gustiku, marga saka wahyu punika kasangsaranku mbalela marang aku, lan aku ora kari kekuwatan babar pisan. Awit kepriyé abdiné gustiku punika saged rembagan kaliyan gustiku punika? marga tumrap aku, sanalika iku uga ora kari kekuwatan ana ing aku, lan ambegan uga wis ora

kari ana ing aku. Daniel 10:15–17.

Ing pesen kapindho saka Yehezkiel, sawijining pesen saka patang angin kudu diembusaké marang balung-balung iku, supaya padha urip lan ngadeg dadi tentara kang gagah prakosa. Pangwasa kang marakaké kuwawaing tentara iku katuduhaké déning pandhapan katelu.

Banjur ana maneh siji kang nyandhak aku, kaya rupané manungsa, lan nguwataké aku, lan ngandika, He wong kang banget kinasihan, aja wedi; tentrem rahayu mugé tumrap kowé; dadia kuwat, iya, dadia kuwat. Lan nalika panjenengané wus ngandika marang aku, aku dadi kakuwataké, banjur matur, Mugé gustiku kersa ngandika; awit panjenengan sampun nguwataké kawula. Banjur panjenengané ngandika, Apa kowé ngerti apa sababé aku teka marang kowé? lan saiki aku bakal bali kanggo perang nglawan pangérané Persia; lan manawa aku wus tindak, lah, pangérané Grecia bakal teka. Nanging aku bakal nedahaké marang kowé apa kang kaserat ana ing Kitab Kayektèn: lan ora ana siji waé kang ngadeg bebarengan karo aku ana ing prakara-prakara iki kajaba Mikhaèl, pangéranmu. Uga aku, ing taun kapisan Darius, wong Média iku, iya aku, jumeneng kanggo netepaké lan nguwataké dhèwèké. Lan saiki aku bakal nedahaké kayektèn marang kowé. Lah, isih bakal jumeneng telung ratu ana ing Persia; lan kang kaping papat bakal luwih sugih tinimbang kabèh mau: lan lumantar kakuwatané saka kasugihané dhèwèké bakal ngojok-ojoki kabèh wong nglawan karajan Grecia. Daniel 10:18–11:2.

Pesen kang ndadèkaké urip marang loro seksi ing Yeheskiel bab telung puluh pitu iku yaiku pesené Islam saka bilai katelu, nanging sethithik mbaka sethithik, pesen kang diidentifikasi déning Jibril ing pralambang Mikhael nguripaké Musa lan ngangkat dheweke munggah menyang swarga minangka panji, iku yaiku pesené présidhèn pungkasaning Amérika Sarékat. Iku yaiku pesené présidhèn kaping nem (sunggu Républikan) kang dipatèni ing taun 2020, kaya déné sungu Protestan sejati uga wis dipatèni. Ing narasi Dhanièl, wunguné saka dina-dina perkabungan tumrap sungu Protestan sejati nuntun marang pangenalalan bab wunguné sungu Républikan.

Pitung kaping ing Daniel pasal sepuluh, tembung “wahyu” utawa “panampakan” dipigunakaké. Pitung rujukan mau diidentifikasi déning tembung Ibrani sing padha, kajaba yèn ing telu kaping tembung iku ana ing wangun feminin lan papat kaping liyané ana ing wangun maskulin. Pitung iku minangka angka kasampurnan, lan gabungan telu-papat sing padha karo pitung iku minangka ciri utama saka kitab Wahyu, ing ngendi telung sing pungkasan saka pitung pasamuwan, lan telung sing pungkasan saka pitung segel, lan telung sing pungkasan saka pitung kalasangka, kanthi khusus dibédakaké saka papat sing wiwitan.

Kitab Daniel lan Wahyu iku satemené siji kitab sing padha, lan ing pangertèn iki Daniel lan Yohanes iku pralambang dina pungkasan sing padha. Panampakan Kristus ing pasal sepuluh iku padha karo panampakan Kristus ing Wahyu pasal siji.

Ing Wahyu pasal siji, Yohanes krungu sawijining swara ana ing mburiné, banjur noleh kanggo ndeleng Panjenengané kang ngandika.

Aku katuntun déning Roh ing dina kagungané Gusti, lan aku krungu ing sandhing mburiku swara gedhé, kaya swaraning kalasangka, kang ngandika, Aku iki Alfa lan Omega, kang wiwitan lan kang wekasan; lan, Apa sing kokdeleng, tulisen ana ing sawijining kitab, lan kirimna marang pasamuwan pitu kang ana ing Asia; marang Efesus, lan marang Smirna, lan marang Pergamos, lan marang Tiatira, lan marang Sardis, lan marang Filadelfia, lan marang Laodikia. Wahyu 1:10, 11.

Apa iku telung panyentuhan ing Daniel pasal sepuluh, utawa wahyu kang padha ing pasal siji saka Kitab Wahyu, utawa loro pesené Yehezkiel ing pasal telung puluh pitu, utawa Yesaya kena didemek nganggo areng urip saka misbyah, pengalaman iku nandhani diparingaké kakuwatan kanggo pesen pepènget pungkasan, lan pesen iku diwiwiti nalika wunguné loro seksi ing Juli 2023. Daniel, Yohanes, Yehezkiel, lan Yesaya kabèh makili sawijining utusan kang krungu “swara” saka “dalan-dalan kuna” ing wingkingé, kang takon, “sapa kang bakal Dakutus?” Nalika utusan iku mangsuli, “iki aku, utusa aku,” dhèwèké dikuwataké lan ngunggahaké swarané, kaya wong kang sesambat ana ing ara-ara samun. “Sing sapa nduwèni kuping, kareben ngrungokaké apa kang dipangandikakaké déning Sang Roh marang pasamuwan-pasamuwan.”

Kita badhé nglajengaken panaliten punika wonten ing artikel kita salajengipun.

“Ing wektu kang wis kasebut mau, malaekat Jibril maringi marang Daniel sakèhé piwulang kang nalika iku isih bisa ditampani déning dhèwèké. Nanging sawatara taun sawisé kuwi, sang nabi kepéngin mangertèni luwih akèh bab prekara-prekara kang durung kababar kanthi sampurna, lan manèh ngupaya kanthi temen kanggo nggolèki pepadhang lan kawicaksanan saka Allah. ‘Ing dina-dina iku aku Daniel lagi sungkawa lawasé telung minggu kebak. Aku ora mangan roti kang énak, daging lan anggur ora mlebu ing cangkemku, lan aku babar pisan ora nglengani awakku dhewe.... Banjur aku ngangkat mripatku lan nyawang, lah ana sawijining priya nganggo mori lenan, pinggange kaiket nganggo emas murni saka Uphaz. Awake kaya watu beril, raine kaya katoné kilat, mripate kaya obor-obor geni, lengené lan sikilé kaya werna tembaga kang digosok alus, lan swaraning tembungé kaya swarané wong akèh’ (Daniel 10:2-6).”

“Gambaran punika sami kaliyan ingkang kaparingaken déning Yohanes nalika Kristus kawedharaken dhateng piyambakipun wonten ing Pulo Patmos. Inggang ngatingal dhateng Dhanièl punika boten sanès kajawi Putraning Allah piyambak. Gusti kita rawuh sesarengan kaliyan utusan swarga sanès kanggé mulang dhateng Dhanièl bab punapa ingkang badhé kalampahan wonten ing dinten-dinten wekasan.

“Bebener-bebener agung kang dipratélakaké déning Juru Slameté jagad iku kagungané wong-wong kang nggolèki kayekten kaya nggolèki bandha kang kasimpen. Daniel iku wong tuwa kang wis yuswa. Uripé wis lumaku ana ing satengahing daya panggodaing kraton bangsa kaping, atiné kabotan déning urusan-urusaning karajan gedhé. Nanging panjenengané nyingkir saka kabèh iku kanggo ngasoraké nyawané ana ing ngarsané Allah, lan nggolèki pangawruh bab ancas-ancasé Kang Mahaluhur. Lan minangka wangsulan tumrap panyuwun-panyuwuné, pepadhang saka plataraning swarga

diparingaké marang wong-wong kang bakal urip ing jaman pungkasan. Mulané, kanthi temen-temen sanget kita kudu nggolèki Allah, supaya Panjenengané mbikak pangerten kita kanggo mangertèni bebener-bebener kang digawa marang kita saka swarga.”

“Aku, Daniel, piyambakan sing weruh wahyu iku; déné wong-wong kang ana bebarengan karo aku ora weruh wahyu iku; nanging ana gumeter kang banget gedhé tumiba marang wong-wong mau, nganti padha mlayu ndhelikaké awaké dhéwé.... Lan ora ana kekuwatan kang kari ana ing aku: awit kaendahanku ing sajroning aku malih dadi karusakan, lan aku ora bisa ngreksa kekuwatanku’ (ayat 7, 8). Kabeh wong kang saestu wus kasucekake bakal ngalami pangalaman kang padha. Saya cetha panemuné bab kaluhuran, kamulyan, lan kasampurnané Kristus, saya cetha uga wong-wong mau bakal nyumurupi kalemahan lan kakurangansané dhéwé. Wong-wong mau ora bakal nduwèni pepénginan kanggo ngakoni yèn wataké tanpa dosa; apa kang ing dhiriné dhéwé katon bener lan endah, manawa dibandhingaké karo kasucèn lan kamulyané Kristus, mung bakal katon minangka barang kang ora pantes lan kena rusak. Nalika manungsa kapisah saka Allah, nalika panemuné bab Kristus banget samar, nalika iku wong-wong mau padha ngandika, ‘Aku tanpa dosa; aku wus kasucekake.’”

“Saiki Gabriel ngatingal marang nabi iku, lan banjur ngandika mangkene marang dheweke: ‘Dhuh Daniel, wong kang banget kinasihan, mangertènana tembung-tembung kang Dakucapake marang kowe, lan ngadega jejeg: amarga aku saiki diutus marang kowe. Lan bareng panjenengane wus ngandika mangkono marang aku, aku banjur ngadeg kanthi gumeter. Banjur panjenengane ngandika marang aku, Aja wedi, Daniel: amarga wiwit dina kapisan nalika kowe ngarahake atimu kanggo mangerti, lan ngasorake awakmu ana ing ngarsane Allahmu, tembung-tembungmu wus kapireng, lan aku teka marga saka tembung-tembungmu’ (ayat 11, 12).”

“Pakurmatan ingkang saestu ageng kapratelakaken dhateng Dhanièl déning Kaagunganing swarga! Panjenenganipun nglipur abdinipun ingkang gumeter lan njamin dhateng piyambakipun bilih pandonganipun sampun kapireng wonten ing swarga. Minangka wangsulan saking panyuwunan ingkang murub punika, malaékat Gabrièl kautus supados mangaribawa manahing ratu Persia. Sang ratu sampun nolak kesan-kesan saking Rohing Allah salaminipun tigang minggu nalika Dhanièl sesa lan ndedonga, ananging Pangeraning swarga, Sang Pangéran Malaékat, Mikhaèl, kautus supados mbalèkaken manahing ratu ingkang wangkang punika, supados nglampahi satunggaling tindak ingkang temtu minangka wangsulan tumrap pandonganipun Dhanièl.

“Lan nalika dheweke wus ngandika tembung-tembung mangkono marang aku, aku nempuh pasuryanku menyang lemah, lan aku dadi bisu. Lan lah, ana siji kang kaya rupane para anake manungsa ndemek lambeku.... Lan ngandika: Hé manungsa kang banget kinasihan, aja wedi: tentrem rahayu mring sira, dadia santosa, iya, dadia santosa. Lan nalika dheweke wus ngandika marang aku, aku kakuwatan, lan aku matur: Dhuh Pangéranku, mugi Paduka ngandika; awit Paduka sampun nguwatake kawula’ (ayat 15–19). Makaten agenging kamulyan ilahi kang kapratelakake marang Daniel nganti

dheweke ora kuwat nyangga sesawangan iku. Tumuli utusan swarga nutupi padhanging pasuryane lan ngetingal marang nabi iku minangka ‘siji kang kaya rupane para anake manungsa’ (ayat 16). Kanthi panguwaos ilahi-Nya Panjenengane nguwatake tiyang punika, satunggaling priya kang jujur lan pracaya, supaya bisa miyarsakaken pawartos kang kautus marang dheweke saka Gusti Allah.”

“Daniel iku sawijining abdi kang setya marang Kang Mahaluhur. Umuré kang dawa kebak dening pakaryan-pakaryan luhur ing paladenané marang Gustiné. Kasucèn wataké lan kasetyané kang ora goyah mung bisa dipadhakaké karo andhap-asoré atiné lan panungkulé ana ing ngarsané Allah. Kita mbalèni manèh, Uripe Daniel iku sawijining gambaran kang kaimpirasi bab kasucèn sejati.” Sanctified Life, 49–52.